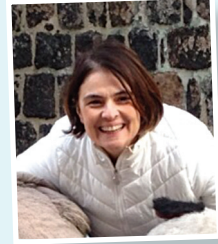

Berlin’li Günler...

Nalan Gülşen ÜNAL

Ege Üniversitesi Namık Kemal Menteş Gastroenteroloji Kliniği, İzmir

25.08.2015

Bu yılın Ocak ayında hocam Prof. Dr. Ömer Özütemiz inflamatuvar barsak hastalıkları (İBH) konusunda bakiş açımızı güncellemek ve klinikler arası iletişimimizi artırmak amacıyla Almanya’ya gitmemi önerdiğinde, kendimi, ünü Berlin sınırlarını çoktan aşmış Charite Üniversitesi web sayfalarında dolaşırken buldum.

Charite Üniversitesi yaklaşık 3.700 doktor ve araştırmacının çalıştığı Avrupa’nın en büyük üniversitelerinden biri. Robert Koch, Paul Ehrlich ve Emil von Behring gibi tıp ve fizyoloji alanında Nobel ödüllü Almanların yarısının köken aldığı ve 2010 yılında kuruluşunun 300. yılını kutlayan çok köklü bir kurum. Berlin’in çeşitli bölgelerine yerleşmiş dört büyük kampüsle hizmet veriyor. Kampüslerden birisi ismini “omnis cellula-e-cellula” (her hücre başka bir hücreden oluşur) teorisi ile hem hücre biliminin hem de kampüsün kurucusu olan ünlü patolog Rudolf Virchow’dan almış.

Avrupa’nın sanat ve bilim şehri olan Berlin’i yakından tanıma fırsatı bulacağım ve daha önce birçok kez deneyimlediğim Alman disiplini ve kuralcılığının İBH konusunda nasıl bir yol aldığını göreceğim için heyecanlıydım.

2 Mart’ta Charite’de işe başlamanın klinik şefi Dr. Britta Sigmund ve şef yardımcısı Dr. Severin Daum ile neredeyse 1,5 ay süren e-mail trafiğinin ardından gerçekleşebildi. Tanışma faslı sonrası Dr. Daum büyük bir nezaketle bana haftalık çalışma planlarını ve işleyişlerini anlattı. Klinikleri yaklaşık 60 yataklı-

dı, serviste yatan hastaların çoğunluğunu İBH hastaları oluşturmaktaydı, bunda referans merkezi olmalarının yanı sıra polikliniğe neredeyse sadece bu grup hastaları kabul etmelerinin rolü büyüktü. Ben de her gün sabah viziti, poliklinik, kendi kliniğimden de çok alışık olduğum öğlen toplantıları ve konseylere katılarak aralarına karıştım. Polikliniklerinin, romatoloji ve enfeksiyon hastalıkları poliklinikleri ile yan yana olmasının, ayın belli günlerinde dermatoloji ile ortak poliklinik yapmalarının, proktoloji ve işlem odalarının aynı katta olmasının hasta yönetimini ve hekimler arası iletişimi ne denli kolaylaştırdığını bizzat deneyimleme fırsatı bulmuştum. Cro-

Müzeler kenti Berlin

hn hastaları ağırlıklıydı ve pek çok hasta cerrahi geçirmişti. Setonlarıyla hem gastroenterolojide hem de cerrahide takip edilen hasta sayısı hiç de az değildi. Kaçınılmaz olarak hastalar arasında Türkler vardı ve ileri yaşta olanlardan birkaçı Türk hükümetinin onlar için doktor gönderdiğini düşünerek oldukça duygulanmıştı. Barsak hastalıkları konusunda ultrasonografiyi çok başarılı ve etkin kullandıklarını görmem gün içinde her fırsatta ultrason odalarında soluğu almama neden olmuştu, burada geçirdiğim zamandan maksimum fayda elde etmeyi hedeflemiştim. Bu arada onların deyimiyle “temiz” Almancam soğuk Alman bakışlarını kırmamda işimi çok kolaylaştırmıştı.

Poliklinik ve işlemlerde birlikte çalışmaktan keyif aldığım Dr. Jochen Maul ve Dr. Jan Preiss dahil olmak üzere yaklaşık 8 gastroenteroloğun sadece İBH konusunda çalışıyor olmasına ister istemez imrenmiştim. Çok değil, birkaç gün sonra Dr. Daum beni gastroenteroloji-fizyoloji çalışmalarının yapıldığı laboratuvarına götürdüğünde uzun bir koridora açılan odalarda vızır vızır çalışan insanları görmek de çok etkileyiciydi.

İnternken ve asistanken gelip çalıştığım Alman hastanelerinde yıllar sonra bile, standartlar ve çalışma düzeni bizde olanın aksine, hiç değişmemişti. Ülkemizde tam olarak yakalanamayan ivmenin sırrı aslında hepimizin bildiği bir şey; spesifik bir konuda ve belli bir disiplinle yılmadan çalışmak çalışmak...

Hızlı geçen bir ayın sonunda İzmir’e dönerken, her fırsatta sokaklarını keşfettiğim, müzelerine hayran kaldığım, Unter den Linden (İhlamurlar altında) caddesinde “Mate” içtiğim ve hippie ruhunun çoktan terk ettiği bit pazarlarını tek tek dolaştığım Berlin’in anılarımda derin izler bırakacağını düşünüyordum. Kulağıma uzaklardan bir yerlerden “Lili Marlen” şarkısı çalındı. Charite’de geçirdiğim bir ay benim için fazlasıyla amacına ulaşmıştı...

Bu deneyimi yaşamamda önümü açan değerli hocam Prof. Dr. Ömer Özütemiz’e ve TGV nezdinde maddi destek sağlayan ve manevi olarak yanımda olduğunu hissettiğim değerli hocam Prof. Dr. Ali Özden’e içtenlikle teşekkür ederim...

Charite Üniversitesi Tıp Fakültesi, Benjamin Franklin Kampüsü

